

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 20 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga. BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** pessetas 1'50 Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

CRÓNICA.

Los conservadors, ab l' idea de desesperar a n' en Sagasta, han fet corre la noticia de que tal vegada dintre de poch temps se concediria a la filla del brigadier Villacampa una pensió, tal com si hagués mort lo seu pare; es a dir, la pensió corresponent a un orfe de brigadier.

Si jo 'm trobés, per casualitat, dintre de la pell de D. Práxedes, a horas d' ara la simpática filla del infortunat Villacampa, ja la cobraria.

—Y aneu fent brometas.

Perque si un premi ha de otorgarse, ningú 'l mereix tant com la filla virtuosa y plena de cor, que ab las sévas llágrimas y 'ls séus esforços va salvar la vida del seu pare.

Exemple digne de imitació y de noble estimul.

Quant més digne de una pensió es aquest honorós detxat de amor filial, que tants y tants ex-ministres conservadors, que s' embutxacan tranquilament los 30.000 rals de cessantia, sense haver fet altra cosa que la desventura del país!

Per que ha de tenir una recompensa l' escándol y no ha de obtenirla la virtut?

Animis, donchs, Sr. Sagasta: al bou per la banya... y als conservadores per la llengua.

Fa quinze dias que 'n Montero Rios y l' Alonso Martínez s' expremen lo cervell, buscant una fórmula que concilihi una cosa realment inconcilliable: 'ls compromisos democrátichs y 'l desitj que t' el govern de tallar las alas a la premsa.

Mil anys los dono de temps y estich segur que no la trobaran.

Los compromisos del govern existeixen: escrits están y 'l país los porta registrats en sa memoria. Podrán, si volen, fastidiar a la premsa, pero haurá de ser passant per damunt dels séus compromisos, trepitjant la séva formalitat política, y en últim extrém los fastidiats serán ells.

Sembla que de moment han convingut en que 'ls escriptors sigan responsables dels séus escrits; en defecte dels escriptors, los directores de periódichs, en defecte de aquests los propietaris y en últim terme 'ls impressors.

Una vegada posats, fan molt mal detenintse en las imprentas. En defecte dels impressors podrian exigir la responsabilitat consabuda als fundidors de tipos, a falta de aquests al miners que van desenterrá 'l metall y per últim al Pare Etern que va crear la terra.

¡Aixis, aixis, que no s' escapi ni l' Esperit Sant!

Lo matrimoni civil es un' altra de las qüestions que preocupan al govern. Obligat a restablirlo, tracta de ferho sense disgustar a Lleó XIII.

Perque, ja ho veuben vostés mateixos, si arribés a plantejarse 'l matrimoni civil, tal com hauria de ser, qu' es tal com se practica a Fransa, a Bélgica, a Austria, a Italia, es a dir, a totas las nacions civilizadas ¿qué diria 'l Papa?

Aixis es, que d' acort sempre ab lo poder eclesiástich, l' únich que ha pogut conseguirse es que 'ls casaments se verifiquin a la iglesia, ab tota la pompa y solemnitat possibles, y que un delegat de l' autoritat civil los presencihi, mitj amagat en un reonet, sense piular, ni donarse a coneixe.

Un matrimoni civil vergonyant.

Si, vergonyant com la política liberal del govern, com l' esperit del govern, com aquest continuo *quiero* y *no puedo* que 'l desacredita.

Ja 'ls dich jo qu' en Sagasta está sempre en situació de parodiari aquells coneguts versos:

Mira que te mira el Monstruo;
mira que te está mirando;
mira que te has de morir;
mira que no sabes cuando.

A las Corts, res de nou. O com si diguessem lo de sempre.

Un dia reyina de galls entre en Sagasta y en Romero Robledo.

—Que tú ets un daixonsas.—Que tú ets un dallonsas.—Que tú has fet aixó.—Que tú has fet alló.—Que tú a l' any tants pensavas de aquesta manera.—Que tú pensavas de aquella altra.—¡Gamarús!—Cal d' ollal

Lo país:—Vaja, sempre 'l mateix quento; sempre lo de l' olla y la paella: si m' embrutas t' enmascaro.

Un altre dia s' alsa 'l Duch de Tetuan, ministerial, y embesteix a n' en Puigcerver, que no 'l deixa bó ni per arrendarlo. Tot ab motiu del projecte de arrendament del tabaco. Y 'l govern calla, perque 'l Duch de Tetuan es lo duch de Tetuan.

Pero 'ls que s' atraveixen a atacarlo son un parell de ministerialets, un Cuartero y un Manteca y ¡amigo! lo ministeri en pés se 'ls tira a sobre y 'ls deixa patidifusos y 'ls reventa.

La fábula eterna de la trenyina: mentres las moscas s' hi enredan, los borinots l' atravessan. Lo duch de Tetuan es un borinot de primera forsa.

Un altre dia, en fi, s' presentan los presupuestos. Los diputats callan... lo país tremola, com si li llegissen la sentència... la *bolsa* baixa.

Principi económic de 'n Puigcerver: reduhir los gastos es una quimera; aqui la gran qüestió es aumentar los ingresos.

A ministros aixis hauria de declararse 'ls calamitats nacionals.

Com a la llagosta.

Perque no s' saben que alguns diputats castellans pensan demanar que a la llagosta se la declari calamitat nacional.

Si logran lo seu propósit, es facil que sentim lo següent:

En un restaurant.

Lo mosso:—Qué vol per esmorsar.

Lo parroquia:—Ja veurá, de moment portim una racció de calamitat nacional ab salsa a la mayanesa. P. K.

¿CONCEJAL?

STIMAT Cándido: Rebo en aquest moment ta apreciada carta, fetxada 'l dia 15 del mes passat; de manera que ha necessitat la friolera de tres senmanas per venir del Poble sech a casa mèva. Aixis van las cosas y las cartas en aquest país.

Veig ab verdadera satisfacció que tractas de presentarte candidat en las próximas elecciones de concejals, y sollicitas los meus concells per quedar bè en aquest negoci.

Bè, Cándido, molt bè: sempre m' hi pensat que ab lo temps arribarias a ser alguna cosa. L' home ja porta 'l seu porvenir dintre del cap, y de petits demostr lo que s' pot esperar de nosaltres.

Recordo com si fos avuy mateix aquells temps en que a estudi feyas aquell cúmulo de inconveniencias, y 'ns engalipavas de mala manera ab las tévas traficas. Jo no hi entenia; pero 'l mèu caletro ja m' indicava que tú no erats com las demés personas, y que 'l destino t' havia posat al món per alguna cosa d' importancia.

Ves si ho endavinava: concejal, *nada* menos que concejal. Y ho dich aixis, perque ja ho dono com un fet consumat, y 'm figuro ja veuret a la casa gran, mirante en Rius y Taulet y escoltant, assombrat, los discursos de 'n Batllori...

Pero, per més que a tú la palla ja crech que t' agrada, m' sembla que lo més urgent es anar al gra.

Al gra, pues, y surti lo que surti.

Sobre 'ls preliminars de la elecció d' un concejal hi ha molt y molt que dir; pero jo no tocaré sinó 'ls punts més importants.

Lo primer que has de fer, es procurar que t' inscrigan en la llista d' elegibles. No vol dir res que ho sigas o que no ho sigas; perque devegadas los que ho son de veras, no figuran en las llistas, y 'ls que no ho son, si. Aixó corra del teu compte.

Després has de dedicarte a guanyar simpatias, mi-mant y respallant als que poden serte útils.

Lo circol d' aquestas personas es molt extens. Desde 'l fanaler qu' encén los gasos del teu barri, hasta 'l rector de la parroquia; desde 'l municipal de punt en la cantonada de casa tèva, hasta 'l major contribuyente del veynat, tots poden portar una pedreta, o una candidatura, al edifici de la tèva elecció.

Sobre tot fes forsa discursos: ves per tot arreu, a la xocolateria, a la tenda, a cal barber, y vinga disparar arengas a tort y a través, pronunciantlas tan depressa com puguis y cridant tan com te siga possible.

No hi fa res que no sápigas lo que t' pescas: tan mateix tampoch ningú t' entendrá, y en aquesta terra com més incomprendible es un home, més talent se li

—Jo demano la paraula.
—Y jo també.—Y jo també!
Tothom xiscla y enrahona
y 's complica la qüestió,
crusantse vritats tremendas
al calor de la passió.
Y torna a parlar 'l ministre,
fent esforços colossals
per calmar la indisciplina
dels grups ministerials.
¡Bé 'n diu de cosas y cosas!
Qu' eil ho ha meditat molt bé...
que 'l seu plan es admirable...
qu' es lo que avuy més conve.
Pero s coneix que 'l negoci
se presenta un xiquet d'ú,
perque per més que 's belluga
no pot convence a ningú.
De tot arreu l' acriminan:
—¡No volém arrendament!
—¡En altrás nacions bé arrendan!
—¡Pues aquí ho fem diferent!
—¡Será lo que 'l govern vulgui!
—¡Pues no senyors, no será!
—¡A votar, y acabém prompte!
—¡Sí!—¡No!—¡A votar!—¡A votá!
Ressona la campaneta
en las mans del president,
se restableix lo silenci
y comensa a votar gent.
Un... déu... vint... trenta... quaranta...
cent... doscents... ¡Ja está acabat!
Per inmensa majoria
queda 'l projecte aprobat.
Los diputats se dispersan,
l' eco de las véus se pert
y al cap de molt poca estona
lo Congrés queda desert.
Un fumador humorista
que ha escoltat lá discussió,
encén un puro de quarto
y diu, sortint del saló:
—¡Ves en qué gastan saliva!
Lo que haurían de mirar
es que 'l tabaco que 'ns venen
al menos pogués anar.

C. GUMÀ.

¿Li passa á la familia del Terso?
D. Joan, lo gueto, ha estat á Madrid 36 horas, de rigorós incógnit.
En Carlets, lo fill, diuhen que se'n va á Chile.
Y en Jaumet lo nano, cap á Egipte faltan tanocas.
En tot aixó qui més hi guanya es en Carlets, perque diu que las chilenas son guapíssimas.
Y 'l metje deu haverli receptat: «Contra un embaf d' húngaras, una bona toma de chilenas.»

En Pons y Montells s' ha passat als reformistas, queixós de que 'ls constitucionals no li regoneixian mérits ni serveys.
Lo general Daban, per iguals motius, se suposa que prompte també mudarà de casa, passantse als reformistas.
Aixó no es política, ni Cristo que lo fundó, diu un periódich de Madrid: aixó son duas botigas plantadas l' una davant de l' altra.
Quan un dependent renyeix ab lo seu principal, agafa 'ls trastets, y 's passa á la botiga del davant.
Resultat: que ab aquestas disputas continuas, los compradors també passan.
Passan de llarch.

¡Oh portentol!
A Felanitx (Mallorca) hi ha un home miraculós, que agafa una barra de ferro ruenta y no 's crema; li acostan una cerilla encesa al nas y 's queda tant fresch.
Un home que no 's crema may.
Donchs jo 'l faria casar. li donaría una sogra que conech, y m' hi jugo 'l coll que 's cremaría.

La Epoca diu:
«Conservadors y fusionistas vivim com bons vehins, parel per mitj.»
Lo Liberal replica:
«Si, es molt cert; pero héu obert una porta de comunicació y teniu ademés una habitació comú.
» «L rebost.»

Lo rey de Dinamarca ballava un rigodon, va caure y va rompres una cama.
Ja ho deya 'l Pare Claret:
«Ay reyes que estais bailando...»

Se queixa un diputat de que en las llistas electo-

als de Madrid, hi figurin tots los escombriayres, y respón lo ministre d' Estat:
—Sens dupte l' arcalde de Madrid desitjós de que las actas sigan limpias, ha cregut convenient ferhi intervenir los encarregats de la limpieza.
Ministres tant xistosos, son la gloria del país que 'ls engreixa.

Als funerals del Pare Beck que van celebrarse la setmana passada en la iglesia dels Jesuitas, van assistirhi delegacions dels Escolapios, Dominicós, Caputxins, Filipons, Salesians. Pauls, del Cor de Maria y Germans de la Doctrina Cristiana.
Total vuit comunitats de frares, que ab los jesuitas fan nou.
Dos més que pecats capitals.

¿Saben quants exemplars del drama La piedad de una reyna s' han venut en l' espay de 8 dias?
¡Set mil!
Ni que 'l poeta Zapata s' hagués havingut ab lo govern!

¿S' han trobat may en lo teatro sense poder véure la funció, á consequència de teparlos la vista del escenari un sombrero de tres pisos?
Es cremador; pero no hi ha més remey que aguantarse, la moda ho exigeix y la bona criansa imposa la cortesia ab las senyoras.

No obstant, l' empresari de un teatro de Brusselas ha trobat la manera de despejar la platea. ¡Y es tant senzill!
Va publicar un avis en los periódichs y va fixar un cartell en lo local, dihent qu' en lo successiu sols se permeteria portar sombrero durant la funció, á las senyoras de certa edat.
A la nit, todas las donas anavan sense res al cap.

La saragata ocasionada ab lo nomenament del general Cassola pera ministre de la Guerra, encara dura.
—¡Un ministre de terrissal—deya un.—Me sembla que la situació está molt exposada á trencarse.
—Per mi aixó significa que 'n Sagasta ja es á la cassola.
—Jo crech—anyadia un altre, descomponet la paraula,—que aquest nomenament demostra que la fusió 's troba sola y ja no se'n ha de fer cas.

En Lesseps, l' autor dels canals de Suez y Panamá, ha estat un quants dias á Berlin, ahont ha celebrat varias conferencias ab en Bismarck.
—¡Qué vé per obrir algún canal?—podría dirli 'l canceller.
—Algún, nó; á algú, sí.
—¿A qui?
—Búsquiho.

Sens dupte per donarse importancia, lo ministre d' Estat ha dit en lo Congrés que 'l Govern ho sab tot.
¿Tot?
Pues, á veure, ja que ho sab tot; ¿a qué no sab quin dia 'l treuran del puesto á clatelladas, perque en Cánovas passí á ocuparlo?
¿A qué no sab lo empipat que 'n Martinez Campos está ab en Sagasta?
¿A qué no sab?..
Pero ¡qué tè de saber, l' infelís, qué tè de saber!
Las pessetas que hi ha en caixa es l' únich que avuy ell sab; y ho sab... ja poden pensarho, perque sab .. que no n' hi ha cap.

Un oncle renya al seu nebot, que tè molta afició á alsá 'l cotze.
—Sembla mentida que un xicot jove com tú s' entregui de aquesta manera á la beguda.
—Al contrari, tio.
—¿Cóm al contrari?
—Si senyor: es la beguda que se m' entrega á mi.
—¿Es cert Eduardo que t' casas ab l' Elissa?
—Es cert.
—¿Es possible? ¿Ab una xicota tant lletja?
—Pero es rica.
—Bah, bah, bah, permétem que t' ho diga: noy, me caus del concepte
—Ja veurás, al casarme 'm figuro que no faig un casament.
—¿Y donchs que fas?
—Un tractat de comers.

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO.

- XARADA.—O-li ve-lla.
- ANAGRAMA.—Graciamat Gramática.
- ROMBO.—
V
M E S
M O N A S
V E N E C I A
S A C A S
S I S
A

- TRENCA-CLOSCAS.—Lo Ferrer de tall.
- GEROGLÍFICH.—Deu sobre tot.
Han endavinat todas las solucions, los ciudatans Pere Natas, Chivo Vil y K Torre Dell; 4 M. de Vaca, 3 F. Rojas y Nas de Bisbe; 2 Joanet Pela Mela y 1 no més Sacatonqui y Pau dels timbals.

XARADA.

Vaig enamorarme un dia de una nena molt bufona, y com que jo só hu-segona y una tres-dos-tres tenia vaig procurar si podia ferli caure en poca estona.
Encare qu' es tres-tercera per fi ho vaig poder lográ y al tenirli va exclamá:
—Soch tot, mon nom es primera, l' estimo ab fé verdadera y de mi pot disposá.

RALIP.

ANAGRAMA.

—Sabs Ton ahont está 'l Pasqual?
—¿Quin Pasqual, aquell tant alt?
—Si 'l fill del hereú Parrot.
—No ho sé pas; pero á mi 'm tot qu' está al carrer de Total.

XICOT COM CAL.

CONVERSA.

—¿Vindrás á festa major dissapte que ve, María?
—¿No vé pas la teva tia?
—Si, y vé ab l' oncle qu' hi dit jo.
JOSEPH M. BERNIS.

TRENCA-CLOSCAS.
EN NICOLÁS.

Formar ab aquestas lletras lo nom de un poble de Catalunya.

J. D. UN TABERNER.

GEROGLÍFICH.

1 1 1
L t n I
KR
TI

SALDONI DE VALLCARCA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudatans Joanet Matemàich, K. Torre Dell, Elecxeiar Coma, Bruno Duran, Frasquelito, Dr. Governó, M. Vila, Sebastian Rebull, A. Canoá, J. A. y A., Manuel Vila y S., F. de B y D., Nas d' esparver, A. F., Viladoura, Un Escola, Un Tronera, A. Manyas, F. de P. Francisco y C., y J. Codina: Lo que 'ns envian aquesta setmana no fa per casa.

Ciudatans Joanet de Berga, P. Extraordinari, Nas de Bisbe, Frasquelito, Saldoni de Vallcarca, Nauj Sodor, Roma Espinat, R. T. Diplomàich, A. Rubert, Un aspirant, Pepet de Ja Rossa, A. Rectoret B., Noy gran, J. M. Bernis, Peret Pons, Tres republicans, Un de cal Pelat, Tel B. Declarat, Un palsa, Candor Salamá, Un de Vallmora, Xicot com cal, Un Parlamentarista, J. P. Gorila, J. Mazzanini, y Un aficionat: Publicarém alguns cosa de lo que 'ns envian.
Ciudatá J. Bancelis Prat: Los versos estan bé.—Fellph: Es una mica vert; pero es graciós.—V. Tarrida: Hauria de referse.—Pepet d' Espugas: Alguns epigramas de vosté se 'ns ha demostrat qu' eran copiats; los de aquesta setmana no serveixen.—Republica federal de Reus: L' assumpto té un caractere massa local.—J. Staramsa: Res de lo nou serveix.—M. G.: Lo dibuix s' insertara ab diferent lletra.—B. Casas y Utisa: Nosaltres voldriam complaure'!; pero 'ls versos de aquesta setmana tampoch serveixen.—P. C. (Sant Celoni): No podém parlarne: son qüestions petites de localitat que no interessan casi á ningú.—A. Garcia: Mirarém de complaurel.—Argos: Gracias.—J. Lambert: Celobrem lo seu restabliment: publicarém lo que 'ns envia.—R. B. Esta molt bé: ho insertarém.—J. Moix: L' idea está bé; pero la forma resulta molt destarotada.—Sir Byron: Home, per mort de Déu, no s' impacient, que tenim la cartera plena.—Pepe: No establim torn rigorós: publicuem primer lo que primer nos vé á ma.—C. Felp: L' idea está bé; pero la forma es detestable.—J. S. M.: Lo sonet es poch facil: hi ha molts grops.—C. de Barril: Aquesta setmana no ha estat prou bels com en las anteriors.—S. Ust: Esta bé.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj. 20

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

COPS DE VISTA GENERAL.

L' anglés lliga l' Africa á Gibraltar: avuy es un cable, demá serà una corda, demá passat una estiradeta y á casa.

—L' aliansa ab Alemania 'ns valdrá Trieste, Saboya y Niza... en fi, la mar.
—Pero y si perdém, la mar plena de tunyinas.

Com més petita es la nou, més remó mou.

¡Pobres guetos!

Una que no envellirà may.

—Aquí hi havia un castillo, ara hi ha una cassola... Qui jugui més net que vinga.

Matrimoni civil.

—Que 's desenganyin, l' únich matrimoni bó es l' eclesiástich ¿veritat Mossén Magí?

Si continua molt temps la ditxosa con-fusió al domador se cruspeixen y s' ha acabat la funció.